

Sygn. akt V KK 235/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **J. J. i W. B.**

skazanych z art. 286 § 1 k.k. in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 stycznia 2023 r.,

kasacji wniesionych przez obrońcę skazanego J. J. i obrońcę W. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 17 września 2021 r., sygn. akt II AKa 44/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z 14 lipca 2020 r. sygn. IV K 33/18

postanowił:

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 lipca 2020 roku wydanym w sprawie IV K 33/18 Sąd Okręgowy w Łodzi IV Wydział Karny uznał J. J. za winnego popełnienia szeregu czynów zakwalifikowanych jako dwa ciągi przestępstw z: art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca J. J. - adw. P. B., zarzucając rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego

podstawę, wyrażający się w uznaniu J. J. za winnego dokonania zarzucanych mu czynów pomimo poważnych wątpliwości w tym zakresie wynikających z wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych i wniósł o uniewinnienie J. J.

Wyrokiem z 17 września 2021 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w sprawie II AKa 44/21 utrzymał w mocy wyrok Sąd Okręgowy w Łodzi w zakresie dotyczącym J. J.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca J. J.- adw. T. K.. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

1. J. J. zaproponował A. P. wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu w jego zakładzie za odpowiednią opłatą, podczas gdy A. P. wyraźnie stwierdził, że nie był to J.J., ale osoba, której nazwiska nie pamięta,
2. J. J. wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu C. S. w swojej firmie, podczas gdy C. S. zeznał, że J. J. nigdy nie wystawił mu zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie „W.,
3. P. A. i M. S. także uzyskiwali kwestionowane zaświadczenia od oskarżonego J. J. za jego wiedzą co do ich użycia, w celu dokonania czynu zabronionego w sytuacji, gdy nie wynika to z ich zeznań, co skutkowało uznaniem J. J. za winnego zarzucanych mu czynów.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku sądu odwoławczego w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego J. J..

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J. J. okazała się oczywiście bezzasadna. Analiza treści wywiedzionych w kasacji zarzutów prowadzi do wniosku, że w przeważającej części stanowią one powielenie zarzutów apelacyjnych, a skarżący poza powtórzeniem tez zawartych już w apelacji nie wskazał na żadne okoliczności, które mogłyby podważyć zasadność stanowiska sądu drugiej instancji.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa,

jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony w ramach postępowania kasacyjnego do ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest również pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia *sądu a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów ani nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego J. J. nie tylko nie zawiera zarzutów wadliwego procedowania sądu odwoławczego ale z jej treści wprost wynika niepokodzenie się skarżącego z treścią wyroku Sądu I instancji, a nie wyroku Sądu odwoławczego w zakresie okoliczności prowadzących do przypisania sprawstwa skazanemu. Autor kasacji kwestionuje dokonaną ocenę dowodów i ustalenia faktyczne Sądu I instancji, które to kwestie rozważył z należytą starannością, dając temu wyraz z pisemnych motywach wyroku, Sąd II instancji.

Wszystkie te okoliczności skutkowały uznaniem oczywistej bezzasadności wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Z uwagi na rozpoznanie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bezprzedmiotowe było rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. Ponieważ wniosek o uzasadnienie wyroku został złożony przez obrońcę J. J., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 423 § 1 a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 w zw. z art. 518 k.p.k., ograniczył uzasadnienie do części rozstrzygnięcia dotyczącej ww. skazanego. Mają powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

